

De Wereld tegen Christus en de Christen

Over Johannes 12:23-33 & 15:18-24; 1 Johannes 2:15-17 & 4:1-6

Toespraak door W. J. Hocking, *Memorial Hall, London*, 15-1-1938.
http://www.stempublishing.com/authors/WJ_Hocking/WJH_FWW6.html

Alle Schriftaanhalingen komen uit de Statenvertaling (1977 of HSV)
Vertaling en voetnoten door M.V.

Lees vooraf Johannes 12:23-33 & 15:18-24; 1 Johannes 2:15-17 & 4:1-6

Het zou onmogelijk zijn in de hier beschikbare tijd in detail uit te wijden over de passages die we samen gelezen hebben. Maar wat echter wel kan is uw aandacht te vestigen op wat het Woord van God in deze teksten zegt met betrekking tot de wereld en zijn relatie tot Christus en Gods kinderen.

Het onderwerp van de wereld vormt een echte praktische moeilijkheid voor de meeste gelovigen in de Heer Jezus Christus, omdat er een grote verscheidenheid van uitspraken over de wereld in de Schrift gevonden worden. Zij worden in de war gebracht met betrekking tot hun exacte betekenis en toepassing. Bijvoorbeeld, het lezen van het verzoek “Heb de wereld niet lief” geeft bij nogal wat christenen aanleiding om zich af te vragen wat de wereld is, waar deze begint en waar deze eindigt.

In plaats van de Schriftleer na te trekken over dit onderwerp, schuiven zij dat aan de kant als van weinig betekenis voor het dagelijkse leven. Maar deze veronachtzaming is een grote vergissing. Zij brengen schade toe aan hun eigen ziel. De moeilijkheid die zij ontdekken ligt bij henzelf. Zij benaderen het onderwerp betreffende de wereld op een foute manier.

Er ligt, zonder twijfel, een grote moeilijkheid in het Schriftuurlijk definiëren of beschrijven van deze term, maar zonder een definitie kan ieder zowat zelf gaan bepalen wat de wereld is. De Schrift zet de wereld zijn essentiële kenmerk op de voorgrond, en dat is een attitude van vijandschap jegens God en Zijn Zoon. En deze geest van vijandschap werd erg bitter getoond jegens de Heer Jezus Christus, de vleesgeworden Zoon van God. Voor het kind van God bestaat de wereld daarom uit alles wat in oppositie staat tegen God en Christus.

Dit karakter van vijandschap tegen God door de wereld is erg evident in het Evangelie en de Brieven van Johannes, waar dit zij aan zij verschijnt met de wonderbare onthullingen van de Vader door de Zoon, en deze door de Heilige Geest van de Persoon van de Zoon van God, de Heer Jezus Christus. De ware natuur van de wereld wordt daar onderwezen door het contrast, zoals het donkere van de duisternis bekend wordt gemaakt tegen de schittering van het licht.

Dit levendige contrast tussen God en de wereld is van immense praktische waarde voor de gelovige. De grenzen van de wereld zijn gemakkelijk gedetermineerd. Als ik met de Heer wandel en Zijn gedachten en leringen in mij opneem, dan weet ik wat van Hem is of wat van de wereld. Alles wat ik heb als een kind van God is niet van de wereld. De zegeningen van genade die de mijne zijn als een vat van de Heilige Geest staan in scherp contrast met de dingen van de wereld, zoals dingen van de duisternis tegengesteld zijn aan de dingen van het licht. Is het niet gemakkelijk voor hen die in de dag wandelen om onderscheid te maken tussen licht en duisternis?

De “Wereld” is moreel, niet materieel

Johannes maakt in het begin van zijn Evangelie een onderscheid tussen de wereld in materiële en in morele zin. Hij opent met de Heer Jezus als het Woord dat vleesgeworden is, de Maker van alle dingen die gemaakt zijn. Hij kwam in de wereld die Hijzelf had gemaakt, maar de wereld kende Hem niet. In de materiële wereld vond Hij een morele wereld, een wereld van geestelijke duisternis.

Het licht scheen in de duisternis, maar tegengesteld aan de materiële wereld, heeft de duisternis in de morele wereld het Licht niet begrepen en het werd onder hen niet verspreid (Johannes 1:5). De aanwezigheid van Hem Die het Licht van de wereld is, werd onthuld zonder verwijdering van de

duisternis en blindheid van de wereld. En doorheen dit Evangelie wordt op tal van manieren benadrukt dat de Zoon van God in de wereld was, maar dat de wereld Hem niet kende.

Dus, de evangelist Johannes gebruikte de term “wereld” om de morele toestand te beschrijven van die reusachtige organisatie die de mens voor zichzelf opbouwde nadat hij uit Eden werd verdreven. Door zijn vaardigheden en lering maakte de mens een groot systeem om alle zaken van zijn leven te besturen, zonder de hulp of erkenning van God. Zondige toegeeflijkheid en zelfzuchtig gemak werden de voornaamste elementen van ’s mensen wereld, en toen de Zoon van God de wereld binnenkwam, werd Hij veracht, gehaat en gekruisigd.

Er is een analogie tussen Johannes 1 en Genesis 1. In Genesis lezen we van een staat van chaos in de scheppingswereld. De aarde was woest en leeg, en duisternis lag over de watervloed. Naar zijn originele schepping, is de wereld gevallen tot deze toestand van wanorde en verwarring, en toen was het dat de Geest van God boven het water zweefde.

In Johannes wordt ons een morele verwaarlozing getoond, een morele verwarring. Duisternis bedekt het oppervlak van de wereld. En we zien ook het meest verbazingwekkende van al: wanneer het licht schijnt op deze duisternis, dan weerstaat de duisternis haar benadering. Zoiets was eerder ongekend. Wanneer de zon dagelijks opkomt aan de hemel, dan vlucht de duisternis weg, maar wanneer de Heer Jezus in de wereld kwam als haar Licht, toen bleef de duisternis, en ze werd nog sterker. De uitermate onverbeterlijkheid van ’s mensen hart in de enkeling en in de gemeenschap werd definitief manifest gemaakt. En de diepgewortelde vijandschap van het wereldsysteem jegens God en Zijn Zoon werd uiteindelijk bewezen aan het kruis van Golgotha.

Het getuigenis van de Zoon over de Vader

De Zoon zijn presentatie van Zichzelf aan de wereld als de Onthuller van de Vader is met goddelijke volheid uiteengezet in het Evangelie van Johannes. Daarin selecteert de Geest van God enkele van de hemelse wonderen van Zijn genade. De leraar in Israël, de Samaritaanse aan de bron, een zondige vrouw, een kreupele en een blinde man, allemaal gelegenheden voor de Zoon om de bronnen van genade in God de Vader uit te gieten op deze vermoeide, dorstige aarde.

Maar het Evangelie toont dit display van hemels licht schijnend op een donkere achtergrond van menselijke zonde. Hoofdstuk na hoofdstuk getuigt de Heer dat de mensen de duisternis meer lief hebben gehad dan het licht omdat hun werken boos waren. De wereld kende haar Schepper niet; de wereld erkende niet de Zoon Die in de schoot van de Vader is, toen Hij in de wereld kwam. Altijd en overal getuigde de Zoon van de Vader, maar de wereld ontving Zijn getuigenis niet. Tegen dat Hij de aarde verliet, bekende de Zoon aan de Vader: “de wereld heeft U niet gekend” (Johannes 17:25). Zijn volmaakte getuigenis heeft alleen maar de diepverankerde woede tegen de Vader en de Zoon opgewekt, zoals de Heer Zelf zei: “zij hebben de Vader niet gekend en Mij ook niet” (Johannes 16:3) en “nu hebben zij ze [= Zijn werken] gezien en Mij en Mijn Vader gehaat” (Johannes 15:24).

Het getuigenis van de Vader over de Zoon

Omdat de Zoon de wil deed van Hem die Hem gezonden had, werd Zijn dienst vergezeld door het getuigenis van de Vader over de Zoon. Zie bv. de mooie en opvallende gebeurtenis in Johannes 11 en 12. De dood was binnengekomen in de familie waar de Zoon de liefde van de Vader had onthuld, en waar die werd genoten. De achtergebleven zussen waren verstikt van verdriet, maar de dode Lazarus werd spoedig uit de tombe geroepen op bevel van de Zoon. Door die daad van opwekking uit de doden werd de naam van de Zoon verheerlijkt, maar de Heilige Geest toont in deze hoofdstukken dat de hand van de Vader de bewegingen van de Zoon stuurde in dit verband.

Toen de Heer de dringende boodschap van de zussen ontving over de ziekte van hun broer, toen wachtte Hij op de plaats waar Hij was achter de Jordaan. Hij wist wat er voor Hem te doen stond, en Hij wist wat het lijden was van Martha en Maria, en dit alles was gepland voor de heerlijkheid van God. Op het aangewezen moment, ging Hij, met de waardigheid van de Zoon van God, op naar het huis van treurnis in Bethanië.

De Heer wist dat Hij spoedig als de Zoon van God met kracht ververheerlijkt zou worden bij de opwekking van de dode Lazarus, niettemin gingen Zijn sympathieën ten volle naar de treurende zussen. Zij begrepen Zijn traagheid niet in respons van hun verzoek. Zij wisten niet dat de vertragung deel uitmaakte van het plan van de Vader om Zijn Zoon te verheerlijken, niet aan het ziekbed van Lazarus maar aan de graftombe.

Maar Zijn kennis van het doel van de Vader om Lazarus op te wekken, verminderde geenszins de bijzondere sympathie van de Heer voor de treurenden. Zijn tranen vloeiden spontaan, als ik dit met eerbied mag zeggen. Hij weende, niet mechanisch als een onderdeel van het plan, maar omdat Zijn liefdevolle hart was bewogen met medeleven voor de treurnis om het verlies.

Zijn tranen vertelden de Joden van Jezus' liefde voor Lazarus, en zij, zoals de zussen, konden niet begrijpen waarom Hij hem niet had verhinderd te sterven. Op menselijke wijze en op een wereldse manier, redeneerden zij dat de liefde die zoveel sympathie toonde, ervoor had kunnen zorgen dat de zieke man eerst werd genezen. Maar foutloze wijsheid en ondoorgroondelijke liefde hadden de omstandigheden bevolen. De Vader bestuurde, de Zoon gehoorzaamde, en alles werkte samen ten goede, namelijk: tot de heerlijkheid van God.

Op de begraafplaats, legde de Zoon getuigenis af van de leiding van de Vader en Zijn eigen afhankelijkheid. "Vader", zei Hij, "Ik dank U dat U Mij verhoord hebt ... En Ik wist dat U Mij altijd verhoort". Dit zei Hij opdat de mensen mochten weten dat Hij de Gezondene van de Vader was. Hij was naar de graftombe gekomen precies op het moment dat de Vader Hem daar wilde hebben. In gehoorzaamheid aan de wil van de Vader, wekte Hij Lazarus op, en gaf hem aan zijn zussen. Er door de daad van opwekking verheerlijkte de Vader de Zoon in Bethanië, na Zijn gebed.

In Johannes 12:27-28, vinden we opnieuw een getuigenis dat de Vader in de hemel Zijn Zoon hoorde op aarde. Toen de Zoon zei: "Vader, verlos Mij uit dit uur ... Vader, verheerlijk Uw Naam!" was er een hoorbare stem uit de hemel: "Ik heb Hem verheerlijkt en Ik zal Hem opnieuw verheerlijken". Deze verheven communicatie was een ander getuigenis door de Vader tot het eeuwige Zoonschap van de Zoon des mensen, even significant als toen de Vader eerder tot Hem sprak bij de Jordaan en op de berg van de transfiguratie.

Het karakter van de wereld aan het licht gebracht

Bij deze gelegenheid werd de plechtige verklaring van de Heer geuit: "Nu wordt het oordeel over deze wereld voltrokken" (Johannes 12:31). Haar vijandigheid tegen de Zoon was onverbiddelijk. De wereld wilde het getuigenis van de Vader niet ontvangen. "Niet voor Mij is deze stem er geweest, maar voor u". Geen gewichtiger bewijs voor de claims van de Zoon kon hen gegeven worden. Eerder had de Heer gezegd: "En de Vader, Die Mij gezonden heeft, Die heeft Zelf van Mij getuigd. U hebt Zijn stem nooit gehoord, en ook Zijn gedaante niet gezien" (Johannes 5:37).

Het Evangelie vertelt het getuigenis van de Vader en ook dat van de Zoon. De Zoon van God Zelf wordt getoond, sprekende woorden van geest en leven, werken doende die niemand anders heeft gedaan. Deze heeft de wereld gehoord en gezien en ze kon de waarheid ervan niet ontkennen. Maar de wereld weigerde de Zoon en Zijn bediening te accepteren. Met de stem van de Vader uit de hemel (Johannes 12:28) was de Zoon Zijn voorstelling aan de wereld gecompliceerd. En met deze weigering van het getuigenis van de Vader, verklaarde de alwetende Zoon: "Nu wordt het oordeel over deze wereld voltrokken" (Johannes 12:31a).

Historisch gezien gebeurde dit in de laatste week, in Jeruzalem, kort vóór Zijn arrestatie in de Hof van Getsemane. De toetstijd van de wereld was afgelopen, en de wereld had haar ware karakter getoond. De wereld was niet louter passief blind met betrekking tot Christus, maar wel actief vijandig tegen Hem en Zijn claims; zij haatten Hem en dorstten naar Zijn bloed. De plannen voor Zijn arrestatie en kruisiging waren gemaakt, en overeenkomstig zei de Heer "Nu wordt het oordeel over deze wereld voltrokken"

Hij was niet gekomen om de wereld te oordelen, maar opdat de wereld door Hem mocht gered worden. Niettegenstaande werd ze geoordeeld, niet door de Zoon des mensen zittend op een troon, maar door de Zoon van God wandelend in de wereld in genade en waarheid. Daarbij werd haar morele en

geestelijke toestand onthuld, en haar haat is opgeschreven in de Schrift, als begeleiding van de kinderen van God, die door de wereld wandelen zoals Hij heeft gewandeld.

Het oordeel over deze wereld voor haar afwijzing van Hem en Zijn Vader aangekondigd hebbend, zei de Heer verder: “nu zal de vorst van deze wereld buiten geworpen worden” (Johannes 12:31b). De wereld die God niet kende was onder de heerschappij van een rivaliserende heerser. En met het oordeel over de wereld, was er een virtuele uitdrijving van Satan, haar vorst, die zondigde van bij het begin. Iedere beoefenaar van zonde in de wereld is uit de duivel, en de Zoon van God werd geopenbaard “opdat Hij de werken van de duivel verbreken zou” (1 Johannes 3:8).

Nu, sprekend vanuit goddelijk standpunt, ziet de Zoon de heerser van de wereld daar reeds buiten geworpen. Historisch gezien werd Satan toen nog niet buiten geworpen. Maar als de dood van Christus het uur was van 's werelds oordeel, dan annuleerde die dood de macht van Satan en eindigde zijn heerschappij in de wereld (Hebreeën 2:14). Het fundament voor de bevrijding van de wereld van de macht van de duivel, voor duizend jaren, was gelegd aan het kruis toen de Zoon des mensen “verhoogd” werd.

In het boek Openbaring hebben we een verder getuigenis van de uitdrijving van de vorst van deze wereld. Ten eerste, ziet Johannes hem als de grote rode draak die neergeworpen wordt uit de hemel naar de aarde door Michaël en zijn engelen (Openbaring 12). De duivel is vervuld met grote toorn, wetend dat zijn tijd kort is. Ten tweede, ziet Johannes de vorst van deze wereld in de bodemloze put (Openbaring 20) geworpen worden. Een engel bindt hem met een grote ketting, en hij wordt gevangen gezet voor duizend jaren. Het wereldrijk van onze Heer en Zijn Christus wordt opgericht. De Zoon des mensen regeert in heerlijkheid over de wereld, welke bevrijd is van de macht en subtiliteit van de oude slang, de duivel, wiens eind ook door Johannes gezien wordt, want hij wordt uiteindelijk in de poel van vuur geworpen, welke bereid is voor hem en zijn engelen.

Dit uur van triomf zag de Zoon van God in het uur van zijn afwijzing door de wereld, en kondigde dat aan voordat Hij vertrok uit deze wereld, als een waarschuwing voor Zijn vijanden en als troost voor de Zijnen. Wij moeten de macht van de grote tegenstander niet vrezen, noch de wereld waarin hij heerst. De Heer verzekert dit voor onze harten met deze woorden. Hij vertelt ons dat de wereld die ons zal haten en vervolgen, geoordeeld is, en dat de zaken van de grote vorst onthuld zijn. Zijn macht is al gebroken en geneutraliseerd, en hijzelf is gedoemd tot de eeuwige straf.

De Zoon verhoogd

We komen nu bij de derde plechtige uitspraak van de Heer. Hij sprak over de dood die Hij zou sterven. “En Ik, als Ik van de aarde verhoogd ben, zal allen naar Mij toe trekken” (Johannes 12:32). Drie keer in dit Evangelie wordt verwezen naar Zijn “verhoogd worden” zoals de slang in de woestijn verhoogd werd. Zo zou Hij het object van geloof worden van mensen van overal (Johannes 3:14-15).

Eerder zei de Heer tot de ongelovige Joden: “Wanneer u de Zoon des mensen verhoogd zult hebben, zult u inzien dat Ik [het] ben” (Johannes 8:28). Nadat zij Hem hadden gekruisigd, zouden zij, niet onmiddellijk maar uiteindelijk, de heerlijkheid van Zijn Persoon kennen, en dat Hij tot hen was gekomen als de Woordvoerder van de Vader.

Terloops wil ik vermelden dat Jesaja tweemaal deze uitdrukking van Christus gebruikt in de zin van verhoging in heerlijkheid. Hij zag de Heer op een “hoge en verheven troon”, De zomen van Zijn gewaad vulden de tempel en heel de aarde was vol van Zijn heerlijkheid (Jesaja 6:1-3). Het was een visioen van de heerlijkheid van de Heer Jezus Christus, en in hetzelfde hoofdstuk voorzei Jesaja de grote duisternis en blindheid die zou komen over het volk door hun ongeloof in de Messias (Jesaja 6:10). Een verwijzing naar deze profetie verschijnt in Johannes 12:39-41.

Wanneer hij spreekt over Christus gebruikt Jesaja ook de term de Knecht van JaHWeH (Jesaja 52:13). Sprekend over de heerlijkheid die God Hem geven zal, zei de profeet: “Hij zal verhoogd worden en verheven”. Dit werd vervuld toen God de gekruisigde Jezus deed opstaan uit de doden. Als zodanig zullen de Joden in Hem geloven, en Hem erkennen als de grote “Ik Ben”. Als zij Hem zullen zien, verhoogd en verheven in heerlijkheid, dan zullen zij hun zonde belijden, namelijk dat

zij Hem verhoogd hebben aan een hout, en zij zullen weeklagen in de treffende bewoordingen van het volgende hoofdstuk (Jesaja 53).

De Heer spreekt hier voor de derde keer over zijn verhoging, om te sterven. Als de gekruisigde Zoon des mensen zal Hij tot Zichzelf niet enkel Joden of enkel Grieken trekken, maar alle mensen in de breedste en volste zin. Nu wordt het evangelie gepredikt in de hele wereld, en wie ook gelooft wordt gered, maar de woorden van de Heer kijken naar de toekomst wanneer de hele wereld zich voor Hem als Koning zal buigen.

De wereld en zij die van Christus zijn

Laten we ons nu keren naar het tweede deel van ons onderwerp: de wereld en de gelovigen. We hebben gezien dat wanneer de Heer in de wereld kwam, Hij onthaald werd met onverminderde haat en met een resolute beslistheid om Zijn getuigenis door Zijn dood te beëindigen. Nu moeten we overwegen wat de attitude van de wereld is jegens Zijn discipelen. Zou de wereld tevreden zijn met de dood van de Meester, en politiek van vrijheid en tolerantie aannemen jegens Zijn volgelingen?

De Heer Zelf maakte vóór Zijn vertrek perfect duidelijk aan de Zijnen wat hun toekomstige relatie zou zijn met de wereld. Tijdens Zijn eigen aanwezigheid in de wereld, waren Zijn discipelen immuun geweest voor de aanvallen van de Joden. Maar Hij ging naar de Vader, en de kleine groep van gelovigen zou achterblijven in de wereld. Wat zou hun ervaring zijn? Als we lezen in de verzen van Johannes 15, voorzei de Heer hen dat de wereld, in Zijn afwezigheid, hen zou tegenstaan zoals ze Hem had tegengestaan.

De radicale morele principes van het wereldsysteem veranderen niet. De antipathie van het boze tegen het goede wordt gezien van bij het begin van 's mensen geschiedenis. Kaïns boosaardige haat tegen de rechtvaardige Abel komt naar voren in de dodelijke vijandigheid van de Joden tegen Christus. Dezelfde geest van vijandigheid zou in de wereld blijven jegens hen die de naam van Christus dragen. Zoals de wereld God en Zijn Zoon haatte, zo zou de wereld hen haten die van Christus zijn.

Het is belangrijk te observeren dat in deze verzen de Heer de haat van de wereld tegen Zijn discipelen wijt aan het feit dat zij Hem toebehoorden. Zij waren Zijn dienaren, en de dienaar is niet groter dan zijn Heer. Hij zei: "Als zij Mij vervolgd hebben, zullen zij ook u vervolgen" (Johannes 15:20). De wereld zou hen niet haten als zij wetsovertreders waren, of omdat zij bezwaarlijke kenmerken hadden in hun moreel karakter, maar omdat de Heer hen uit de wereld had gekozen om van Hem te zijn.

De gelijkenis van hun gedrag op dat van Christus zou de toorn van de wereld prikkelen. De Heer had tot hen gesproken over deze gelijkenis op Hemzelf in de allegorie van de wijnstok. Hij was de Ware Wijnstok, die vrucht voortbrengt voor de Vader. "Ik ben de Wijnstok, u de ranken" (Johannes 15:5), zei Hij en de ranken van de Wijnstok moesten vruchtbaar zijn zoals Hij dat was. Hun vrucht zou tonen dat zij de Wijnstok toebehoorden. Druiven kunnen niet voortkomen uit doornstruiken of distels, en ook niet uit een vijgenboom of olijfbom.

Een bijzonder kenmerk van de vrucht van de Wijnstok was dat dit geapprecieerd en gewaardeerd werd door de Wijngaardenier. Het leven van onze Heer was een voortdurende bron van vreugde voor de Vader. Alles wat Hij verlangde was in de Wijnstok. Zelfs tijdens de uren van duisternis op het kruis, vond de Vader wat er in Zijn eigen hart was uitgedrukt en beantwoord in het hart van de Zoon.

De discipelen, als ranken van de Wijnstok, werden toegestaan in een nauwe relatie met de Zoon. De vrucht die Hij droeg voor de Vader moesten zij evenzo voor de Vader dragen. Als de levende ranken in de Wijnstok blijven en er onafscheidelijk van waren, zo moest ook de vrucht van de ranken onafscheidelijk zijn van de Wijnstok. De ranken moesten Zijn bevelen nakomen en in Zijn liefde blijven, net zoals Hij Zijn Vaders geboden hield en in Zijn liefde bleef (Johannes 15:9-10).

Bovendien, als Zijn discipelen moesten zij veel vrucht voortbrengen, en Zijn vreugde zou in hen blijven, en die vreugde zou vol zijn, aan de vrucht een aantrekkelijke verschijning gevend voor het oog van de Vader. En net zoals zulke vrucht in hen de vreugde van de Wijngaardenier zou opwekken, zo zou dit de bittere vijandschap van de wereld tegen hen opwekken.

Zijzelf moesten elkaar liefhebben. De wereld zou hen haten en vervolgen wegens hun wil de Vader te behagen en wegens het liefhebben van Christus en Hem te volgen, en wegens het vrucht dragen in Zijn naam als ranken van de Ware Wijnstok. Zo'n gedrag bewees dat zij niet van de wereld waren. "Als u van de wereld zou zijn, zou de wereld het hare liefhebben", vertelde de Heer hen (Johannes 15:19). Los van de Wijnstok heeft de wereld zijn verenigingen, gemeenschappen en broederschappen, waarvoor ze zorgt. Zij die op een afstand staan van haar sociale activiteiten worden verkeerd beoordeeld, veracht en verdrukt.

De discipelen van de Heer ervoeren verdrukking, onmiddellijk na het vertrek van de Heer. De machten van de wereld verzamelden zich tegen hen voor hun uitroeiing, zoals ze hadden gedaan met de Heer Zelf. Hij had hen gewaarschuwd over wat voor hen lag. Maakte de vervolging van de wereld niet mede deel uit van het zuiveren van de wijnstokranken door de vader, opdat zij meer vrucht zouden opleveren (Johannes 15:2)?

Maar de Heer wilde niet dat de Zijnen vrees zouden hebben voor de macht van de wereld. Wees niet ontsteld, zei Hij als het ware, wat zij met Mij deden zullen zij ook met u doen. "Als zij Mij vervolgd hebben, zullen zij ook u vervolgen. Maar al deze dingen zullen zij u aandoen omwille van Mijn Naam, omdat zij Hem niet kennen Die Mij gezonden heeft" (Johannes 15:20-21).

Door de genade van God kennen christenen in dit land al twee tot drie eeuwen geen vervolging op grote schaal meer. Maar de wereld heeft zijn geest van vervolging door "de gezagsdragers die er zijn" (Romeinen 13:1) niet verloren, en kunnen altijd terug opkomen. Wij kunnen dit meemaken omdat wij Christus toebehoren, en we haar haat dragen omdat wij gelijken op onze heengegane Heer. Moest er zo'n beproeving opkomen, laten we dan getrouw bevonden worden.

"Heb de wereld niet lief en ook niet wat in de wereld is" (1 Joh. 2:15)

Maar de relatie tussen de wereld en gelovigen heeft nog een ander aspect, en dat verschijnt in de verzen die we lezen in 1 Johannes 2. Daar vinden we het omgekeerde van wat we reeds hebben beschouwd. In het Evangelie zagen we de houding van de wereld jegens de volgelingen van Christus, maar in de Brief zien we de houding van Gods kinderen jegens de wereld. Zij horen de wereld niet lief te hebben, noch de dingen daarin.

Deze vermaning wordt gericht tot hen in de familie van God, die de apostel "kinderkens" (1 Johannes 2:12 SV1977, KJV) noemt. Van deze klasse zegt hij: "Ik heb u geschreven, jonge mannen, omdat u sterk bent en het Woord van God in u blijft en u de boze hebt overwonnen (1 Johannes 2:14). De laatste van deze drie clausules ("u hebt de boze overwonnen") is een herhaling van het vorige vers 13, aantonend dat het overwinnen van de boze, de vorst van deze wereld, het uitstaande kenmerk is van de jonge mannen.

Deze klasse was gegroeid uit de staat van geestelijke kinderlijkheid. Zij hadden geestelijke sterkte en inzicht verworven. Bovendien hadden zij de vervolgende kracht weerstaan van de boze vorst van de wereld, en zij waren overwinnaars. Zij hadden de schrikwekkende agenten van de Satan weerstaan, en zegevierden in de aanslag.

Hadden deze jonge mannen, die de duivel weerstand boden en van wie hij was weggevlucht, verder niets te vrezen? Had Satan, in zijn gedrevenheid om het geloof omver te werpen van hen die van Christus waren, geen andere tactieken dan die van vervolging? We moeten niet onwetend zijn over zijn middelen. Indien hij, als de brullende leeuw, erin faalt de heiligen te verslinden, dan zal hij, als de bedrieglijke slang, hen trachten te verleiden ter verwoesting. Als zijn terreur wordt tegengestaan in de sterkte van de Heer en de kracht van Zijn macht, dan zal hij trachten te misleiden, te verleiden, te bedriegen en te verstrikken.

De jonge mannen moesten zich bewust zijn van de verleidende invloeden van de wereld. Satan zal voor hen vele aangename, aantrekkelijke dingen aanbrenge. Door zulke middelen bedroog de oude slang Eva in de Hof. Hij wees op de aantrekkelijke kwaliteiten van de verboden vrucht. Zijn overredend gepraat bedroog de vrouw, en zij nam van de vrucht, en gaf er ook van aan haar man. Zij beiden werden overwonnen door de boze, niet middels kracht maar door bedrog.

Vandaar dat zij die de macht van de boze hadden overwonnen, gewaarschuwd worden tegen zijn vroegste kunstgreep.

Het verbod van de apostel is veelomvattend in zijn termen. Het hele wereldsysteem en zijn vele componenten moet uitgesloten worden van alle affecties van de gelovige. De liefde voor geld, bijvoorbeeld, is een wortel van allerlei kwaad. De liefde voor winst is een kanker voor de ziel. De voordelen van de goed bewaterde vlakten van de Jordaan leidden Lot naar de poort van Sodom. De jonge mannen mochten in dit opzicht de wereld niet liefhebben, noch iets in de wereld.

Is deze aanmaning voor ons zo gewichtig als ze zou moeten zijn? Hebben we deze aanmaning zo vaak gehoord dat ze veel van zijn kracht heeft verloren? Het kan zijn dat we er zorg voor dragen onze harten niet toe te staan de wereld als menselijke organisatie achterna te lopen, en dat we die dingen erin vermijden die voor onze smaak niet direct aantrekkelijk zijn. Maar, vergetend dat deze aanmaning spreekt over ALLES wat in de wereld is, permitteren wij onszelf wat toegeeflijkheid in datgene wat we beschouwen van mineure betekenis te zijn. Bijvoorbeeld, we lezen, zien of horen dingen in privé die we niet openlijk zouden lezen, zien of horen. Wij houden van deze toegeeflijkheid, want het schijnt ons toe slechts iets kleins te zijn. Maar onze aangetrokkenheid bewijst onze liefde voor de wereldse dingen.

De apostel zegt nadrukkelijk dat de wereld liefhebben niet compatibel is met de liefde van de Vader. “Als iemand de wereld liefheeft, is de liefde van¹ de Vader niet in hem” (1 Johannes 2:15). Enkel hier lezen we van “de liefde van de Vader”. We lezen van de liefde die de Vader ons geschonken heeft, en ook over de liefde van God en van Christus. Maar in deze passage is onze liefde tot de Vader in contrast gesteld met onze liefde voor de wereld. Ze zijn wederzijds exclusief.

De liefde van de Vader is het hoogtepunt van christelijk privilege. In de Zoon wordt de Vader gezien en gekend. In Christus wordt de liefde van het hart van de Vader voor ons onthuld, en in Hem is onze liefde van de Vader geconsolideerd. Deze openbaring van de Vader is verborgen voor de wereld. “Rechtvaardige Vader, de wereld heeft U niet gekend” (Johannes 17:25) zei de Heer aan het slot van Zijn bediening. Maar tot de Zijnen, die Hij uit de wereld had gekozen, heeft Hij de naam van de Vader kenbaar gemaakt (Johannes 17:26) of geopenbaard (17:6). Als dan sommigen van de Zijnen de wereld liefhebben, betekent dit de liefde van de Vader in hen te doven.

Niets in de wereld is “uit de Vader”. De dingen van de wereld, de verlangens van het vlees vanbinnen, de begeerten van de ogen vanbuiten, en de hoogmoed van het leven zijn “van de wereld” - dit alles sluit God uit en verhoogt het eigen ik. Het objectief van de Vader is de heerlijkheid van de Zoon, en het objectief van de wereld is de voldoening van zelfzuchtige begeerte. Geen hart kan beiden dienen: God en de Mammon. Maar terwijl de wereld en haar begeerte voorbijgaat als een ijdele show, zal wie de wil van God doet, tot in eeuwigheid blijven (1 Johannes 2:17).

De recente overschrijdingen van de wereld

Het onderscheiden van de wereld door gelovigen is een eenvoudig proces en geeft ons geen moeilijkheden zolang wij het criterium gebruiken dat ons gegeven is in de Schrift. Wat niet van de Vader is, is van de wereld. Voor onze ondergang zoekt Satan ons te bedotten. Velen vragen zich af hoever een gelovige kan gaan in de richting van de wereld zonder hun ziel in gevaar te brengen. Sommigen werden ertoe gebracht wereldlijke samenwerkingen of verenigingen aan te gaan, en beroepen of bezigheden, en zij regelen de kwestie door daadwerkelijk experiment.

Er bestaat, helaas, geen twijfel over dat de wereld en de dingen erin, in de laatste enkele jaren binnendringen in de levens van de broeders in de Heer, op een opvallende manier. Zonder de afwijking van de liefde van de Vader toe te wijzen aan bepaalde personen, weten zij die terug kunnen kijken, zeg zo'n veertig jaar van nu, erg goed dat de wereld een vaste voet heeft verworven onder ons. De wereld heeft onze woorden beïnvloed, en onze acties en gewoonten. Dit alles is onze samenkomsten binnengekomen, en in onze aanbidding, dienst, gezinnen en bezigheden. Wereldlijkheid woekert als een kanker in het geestelijke leven van velen die Christus toebehoren.

Het resultaat is desastreus geweest. Vrucht voor God is verschrompeld. Zwakheid kruipt de vergaderingen binnen. Er is geen kracht om sommigen te herstellen die openlijk de wereld zijn in gedreven. Vrome families werden opgebroken door de liefde van de wereld en haar dingen.

¹ SV Kantt. 49: “de liefde des Vaders Namelijk waarmee wij God den Vader liefhebben”.

Waarom is er deze wijdverspreide vernieling? Is dat niet te wijten aan de liefde voor de wereld? Zijn de broeders niet bezweken voor de bedrieglijkheid van Satan? De grote wereldheerser had zijn oog op hen als dappere getuigen van de waarheid van Christus. Hij zocht hun getuigenis te verwoesten - aanvankelijk niet door gewelddadige vervolging, maar door bedrog, verleiding en vleierij, door de hoogmoed van het leven. En door de dingen van de wereld te introduceren, zorgde hij ervoor dat de liefde van de Vader in velen koud werd.

U weet hoe geestelijke zwakheid overheerst, niet enkel in onze eigen kringen, maar wijd en zijd doorheen het Christendom. U weet het misschien best in uw eigen hart en leven. Waar is de getrouwheid aan de waarheid? Waar is de geest van zuivere vroomheid? Waar is het heilige leven dat appelleert op hen die God noch Christus kennen? De Heilige Geest is bedroefd, en verhinderd in Zijn werking doorheen de bediening van het Woord en de prediking van het Evangelie. Waarom gebeurt dit? Is dat niet wegens de vervuilende en verlamdende invloeden van wereldlijkheid onder de kinderen van God?

De valse leer van de wereld

Laat me nu iets zeggen over de verzen in 1 Johannes 4:1-6. Ze zijn ook van praktisch belang voor ons. Deze in hoofdstuk 2 zijn gerelateerd aan gedrag, maar deze in hoofdstuk 4 aan leer of doctrine. De eerste gaan over onze liefde, de tweede over ons geloof.

Johannes schrijft: “Geliefden, geloof niet elke geest, maar beproef de geesten of zij uit God zijn” (vers 1). En hij gaat verder met te tonen hoe dezen die van God zijn zich kunnen beschermen tegen de effecten van valse leer, de leer over de geest van de antichrist die reeds in de wereld is.

Hij zegt dat “veel valse profeten² in de wereld uitgegaan” zijn, dat wil zeggen: mannen die pretendeerden dat hun woorden geuit werden met het gezag van God, maar die leugenaars en bedriegers waren, en daarom, handlangers van Satan. Algemeen wordt gedacht dat, omdat deze handlangers de wereld ingingen, de verwijzing moet gaan naar leraren van valse leer die de kerkgenootschappen verlaten voor de wereld. Ongetwijfeld omvat de beschrijving deze klasse, maar het is zeker ook toepasbaar op hen die hun dodelijk werk in de samenkomsten zelf doen, waar de kinderen van God zijn, en die vatbaar zijn voor misleiding. “Wereld” in Johannes heeft, zoals we reeds gezien hebben, veeleer een morele betekenis dan een lokale. In de wereld uitgaan moet niet betekenen dat men van de ene plaats naar de andere gaat, maar wel de adoptie van wereldlijke principes en manieren van handelen en denken. De valse profeet wordt geleid door wereldlijke gewoonten van denken, en niet door de Geest van waarheid.

Bijvoorbeeld, de leraar van boze leer benadert de Schriften vanuit een wereldlijk standpunt, en aanziet ze als louter menselijke documenten. Het resultaat is dat hij de openbaring van God verkeerd interpreteert en verkeerd begrijpt, en hij, consequent hiermee, onderwijst wat vals is, wat niet waar is, boosheid, niets goeds. Door zulke doctrine worden de kinderen van God afgeleid van de waarheid. De wereld kan dus, middels religieuze leer, de christen niet enkel doen afkeren van de affecties van de Vader, naar zichzelf toe, maar ook zijn geest doen afkeren van Gods Waarheid naar de leugen van Satan toe.

Vanwege dit gevaar waarschuwt Johannes de kinderen van God, en hij verzoekt hen de geesten te beproeven vooraleer ze te geloven. Spreken deze mannen overeenkomstig God, of overeenkomstig de wereld? Omdat de valse profeet een wereldse geest heeft, heeft hij een wereldse stem; hij spreekt daarom tegen Christus, niet voor Hem. Hij is niet loyaal en waarachtig jegens de Zoon van God. Vandaar weet ik dat hij een bedrieger is en een antichrist, alhoewel ik misschien niet in staat ben zijn argumenten te weerleggen.

Valse leer tast altijd het geestelijk leven aan en de gemeenschap met hen die ze aannemen. De aanbidding van God wordt aangetast. Hoe kan ik God correct aanbidden in geest en in waarheid, als ik me houd aan een leer die vals is? Boze leer vergiftigt de geest en het hart van degene die ze gelooft. In gebed en aanbidding, zal de introductie van de elementen van de wereld de zin van afhankelijk-

² SV-Kantt. 4: “Dat is, valse leraars. Want gelijk profeten genoemd worden, niet alleen die toekomstige dingen voorzeggen maar ook die de Schrift uitleggen, 1 Cor. 14:3, 37; zo worden ook valse profeten genoemd, niet alleen die iets voorzeggen dat niet waar is maar ook die de Schrift verkeerd uitleggen, en valse leringen drijven; zie Matth. 24:24”.

heid van de Heilige Geest vernietigen. Gebed is niet langer een kracht van God; ze verliest haar intimiteit en hartstochtelijkheid, en wordt formeel en ijdel.

De Geest van Waarheid en de geest van dwaling

We moeten uitermate dwaling vermijden in de leer - die dwaling die een van de dingen van de wereld is. Wij moeten de geesten goed onderscheiden die niet uit God, niet uit de Heilige Geest zijn. En de apostel geeft ons het kenmerk waarmee we de een van de ander kunnen onderscheiden. De leer van de Geest van God wordt gekenmerkt door de belijdenis van Jezus Christus, gekomen in het vlees; terwijl de geest van de antichrist, die in de wereld is, deze belijdenis niet heeft. "Hieraan leert u de Geest van God kennen". Wij behoren elke geest te toetsen, en alle leer, door hun getrouwheid aan Jezus Christus, gekomen in het vlees.

Het is goed de juiste vertaling op te merken van deze belangrijke passage, welke moet zijn: "elke geest die belijdt dat Jezus Christus in het vlees gekomen is³, is uit God". Een ontrouw of ketters mens zou kunnen beweren dat de belijdenis, dat Jezus Christus is gekomen in het vlees, de erkenning impliceert van niets meer dan de historische komst van Jezus Christus. Maar de belijdenis dat Hij gekomen is in het vlees, is iets anders; dit is te erkennen dat Jezus Christus, als de eeuwige Zoon van God, in alle majesteit van wat Hij is, is gekomen in het vlees.²

Dit onderscheid is erg behulpzaam om de waarheid te begrijpen die in het vers verwickeld is. We horen niet louter te kijken naar de belijdenis van de *historische* gebeurtenis, zoals sommigen doen, maar naar de belijdenis van de Godheid van Jezus Christus in Zijn vleeswording. De Mens Jezus Christus moet erkend worden als God manifest in het vlees, het Woord dat vlees geworden is. In Hem, gekomen in het vlees, was en is de volle Godheid. Dit kenmerk is onafscheidelijk van de leer van de Geest van God. De afwezigheid van dit kenmerk in enige doctrine bewijst dat die komt uit de geest van de antichrist, en niet uit God.

Maar de apostel Paulus wilde zijn kinderen niet alarmeren; zij waren van God, en hadden de valse profeten overwonnen, wegens de Geest van God die in hen was, en Hij is groter dan de geest van de antichrist die in de wereld is. Valse leraars zijn van de wereld en spreken van wat wereldlijk is om het oor van de wereld te strelen. Wij hebben de apostolische leer die uit God is, waardoor wij kunnen onderscheiden wat de Geest van de Waarheid is, en wat de geest van de dwaling is.

Tot slot, laat me u eraan herinneren wat onze korte verwijzing naar deze passages ons heeft geleerd over de wereld. In het Evangelie zagen we de afwijzing door de wereld van het getuigenis van de Vader en de Zoon, en haar bittere vijandigheid Jegens Christus Zelf en hen die de Zijnen zijn. In de Brief was er, eerst de waarschuwing tegen de attractieve dingen van de wereld en ze te maken tot het voorwerp van onze affecties. Daarna werden we aangemaand om op te passen met wat we horen, en alle dingen die we horen te toetsen aan de onfeilbare test, en dat is de belijdenis van Jezus Christus en Die gekomen in het vlees.

Laat ons wandelen met Christus, en niet met de wereld. Laten we onze kleren onbesmet houden van de wereld. Laat ons de waarheid liefhebben die in Jezus Christus is, opdat wij mochten bewaard worden voor dwalingen die in de wereld zijn. Laten we zoeken gerekend te worden als vrienden van de Heer Jezus, en laten we de vriendschap met de wereld vermijden, welke vijandschap met God is.

Lees ook:

- "Heb de wereld niet lief": <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/kosmos2.pdf>
- "Vriendschap met de wereld is vijandschap met God": <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/Jakobus4-4.pdf>
- "Christus en de wereld": <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/Christus-wereld.pdf>

³ SV Kantt. 11: "in het vlees gekomen is, Dat is, de menselijke natuur heeft aangenomen, om ons als de enige Middelaar in deze met God te verzoenen. Zie Joh. 1:14; Rom. 1:3. Dit is het voornaamste hoofdstuk der christelijke religie, en als het geheel daarvan. Zie Matth. 16:16; Mark. 8:29; Joh. 20:31; Rom. 1:3,4; en daaruit blijkt dat Hij de Zoon Gods geweest is eer Hij de menselijke natuur heeft aangenomen".